

8. Ключові партнери (Key Partnerships). Що компанія може не робити самостійно, щоб зосередитися на основній діяльності?

9. Структура витрат (Cost Structure). Які основні витрати компанії? Яким чином вони пов'язані з доходом?

Серед основних переваг бізнес моделі можна виділити наступні:

– Акцент на головному. Робить бізнес-процеси наочніше, допомагає поглянути на ситуацію глобально, завдяки грамотному розміщенню блоків без нумерації. Дана модель покращує розуміння користувачів системи в цілому і акцентує увагу на тому, що насправді управляє бізнесом, і на те, що заважає.

– Гнучкість. Досить просто підстроїти модель під власну компанію, скорегувати і спробувати якісь речі (в перспективі планування) керуючись схемою, відображається на одній сторінці.

– Корпоративна інфо-матриця. Модель є зрозумілим методом донесення точки зору партнерам.

Модель Canvas – це одночасно простий і ефективний інструмент, популярний серед приватних підприємців і прихильників інноваційних схем розвитку проектів.. Допомагаючи визначити сильні і слабкі сторони, вона сприяє вдосконаленню бізнесу і успішному його розвитку.

Список використаних джерел:

1. Гине Ж., Майсснер Д. Открытые инновации: эффекты для корпоративных стратегий, государственной политики и международного «перетока» исследований и разработок / Форсайт. Т.6. № 1. 2012. С. 26–37.
2. Voelpel S., Leibold M., Tekie E., von Krogh G. Escaping the Red Queen Effect in Competitive Strategy: Sense-testing Business Models. European Management Journal, vol. 23, № 1, 2005. С. 37–49.
3. Alexander Osterwalder, Yves Pigneur. Business Model Generation, Business Model Generation.com, ISBN 978-2-8399-0580-0. 2009.
4. The business model Canvas. URL: <https://www.strategyzer>

Коноплянко Д. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

МЕХАНІЗМ СТРАТЕГІЧНОГО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Сучасні реалії та необхідність адаптації вітчизняних підприємств до складних умов реформування економіки зумовлює активізацію інтересу до розробки стратегій підприємств, оскільки без виявлення перспектив і передбачення майбутніх тенденцій розвитку практично неможлива і розробка тактичних заходів у складних ринкових умовах.

Сьогоднішня турбулентність бізнес-середовища зумовлює необхідність вирішення проблем гнучкої адаптації підприємств до зовнішніх змін у процесі досягнення цілей їх розвитку. Відповідно до цих змін та умов функціонування підприємств змінюються методи прийняття рішень та нагальною стає потреба щодо визначення стратегічних пріоритетів розвитку підприємства.

Щоб вирішити завдання щодо управління виробничо-господарською діяльністю, зростанням рівня інноваційної активності та підвищенням конкурентоспроможності продукції, потрібен механізм стратегічного розвитку. Такий механізм по-перше, завдяки комплексним підходам до управління усіма елементами діяльності підприємства дозволяє досягти максимального рівня ефективності та забезпечує формування конкурентного потенціалу підприємства; по-друге, націлений на досягнення конкретних завдань шляхом дії на сильні та слабкі сторони підприємства; по-третє, передбачає використання як наявних, так і додаткових ресурсів.

Механізм стратегічного розвитку підприємства є найбільш активною частиною системи управління, що забезпечує можливість цілеспрямованого розвитку підприємства і являє собою сукупність:

- засобів управління, які включають інструменти та важелі, що відповідають орієнтирам, передбачуваним наслідкам, критеріям вибору та оцінки, обмеженням і вимогам процесу розвитку підприємства з урахуванням певної стадії циклу його розвитку;

- організаційних та економічних методів управління, які являють собою способи, прийоми і технології приведення в дію та використання коштів управління [1].

Механізм дозволяє підприємству формувати та реалізувати стратегії для того, щоб надати управлінським і виробничим процесам спрямованість розвитку, ефективно використовувати зовнішні і внутрішні умови для реалізації господарської діяльності та організації роботи на підприємстві і, таким чином, створити генеральний план дій, що забезпечуватиме довгостроковий розвиток [3].

Зважаючи на комплексний характер та нестійкість зовнішнього та внутрішнього середовищ, вітчизняні підприємства постійно стикаються з проблемами та новими викликами у процесі розробки та реалізації механізму стратегічного розвитку. Нині найбільш очевидними загрозами та можливостями, на наш погляд, є:

у зовнішньому середовищі:

- загострення епідеміологічної ситуації в світі та заходи спрямовані на протидію поширення вірусу;
- стрімкі технологічні зміни та зростання ролі інформаційних технологій;
- низький рівень добробуту та платоспроможності населення;
- непослідовність і незавершеність реформ в Україні, корупція;

у внутрішньому середовищі:

- недостатність та неефективність використання фінансових ресурсів;
- відсутність доступу до альтернативних джерел фінансування господарської діяльності підприємств;
- формальний підхід до аналізу зовнішнього та внутрішнього середовищ через відсутність як методичних рекомендацій щодо діагностики сталого розвитку підприємства, так і консенсусу стосовно виділення загальних критеріїв сталого розвитку [2];
- відсутність стратегічного мислення у керівників, провідних менеджерів та персоналу в цілому та інші.

Відтак, вітчизняні підприємства, котрі обирають сталий розвиток, зобов'язані безупинно вдосконалювати свою діяльність та зміцнювати внутрішній потенціал шляхом освоєння нових видів продукції, розширення ринків збуту, інноваційного покращення існуючих технологій виробництва продукції, поліпшення умов праці робітників, створення загального сприятливого клімату та активізації мотивуючих заходів.

Підсумовуючи зазначимо, що механізм стратегічного розвитку підприємства є системою комплексних заходів, яка орієнтована на діяльність підприємства – цілі, ресурси, виробництво, продукцію, персонал. І зважаючи на таку сутність, наповнення та вагоме значення механізму стратегічного розвитку, у процесі його розробки та реалізації вітчизняні підприємства стикаються з певними загрозами та новими викликами як у зовнішньому, так і у внутрішньому середовищах; успішний розвиток та досягнення цілей діяльності залежать від пристосування до зовнішніх загроз та мінімізації впливу слабких сторін підприємства.

Список використаних джерел:

1. Сапельнікова Н. Л. Теоретичні основи стратегічного управління розвитку підприємства. *Менеджер*. 2016. № 3. С. 90-101. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzhm_2016_3_14
2. Величко Т. Г. Основні напрями стратегічного управління підприємством в умовах сталого розвитку. *Агросвіт*. 2020. № 7. С. 92–96.
3. Гринько Т. В. Формування та впровадження системи стратегічного управління інноваційним розвитком підприємства в сучасних умовах господарювання / Т. В. Гринько, К. С. Кашіна // *Економіка та підприємництво*. 2019. № 43. С. 104-114.
4. Гринько Т.В. Формування системи управління інноваційним розвитком підприємств. *Вісник Хмельницького національного університету* 2010, № 4. Т. 2. С. 39-43.